

kdyby byla cirkulárka dostatečně opatřena. Důkaz o tom příslušel, hledíc k ustanovení § 1296 obč. zák. poškozenému, tento však ani netvrdil — činí to opožděně teprve v dovolání —, že, kdyby byla pila řádně opatřena, bylo by vyloučeno, by jeho ruka přišla ve styk s ozubím pily. Dovolatel v řízení před soudem první stolice tvrdil, že cirkulárka nebyla opatřena obvyklými chránidly, jež teprve v dovolání jmenuje (druhý odstavec § 482 a druhý odstavec § 504 c. ř. s.).

Čís. 11986.

Řádný soud jest vázán rozhodnutím rozhodčího soudu v otázce, zda jde o úraz v podniku. Tím, že rozhodčí soud zřízený podle čl. IX. výnosu ministerstva železnic ze dne 6. června 1919, čís. 18.430 čís. 72 věstníku min. žel. zamítl žalobu pro nedostatek příčinné souvislosti mezi chorobou žalobce a úrazem, uznal, že jde o úraz v podniku.

Úraz, uznaný rozhodčím soudem za úraz v podniku, nepříhodil se z příčin vnějších mimo podnik ležících, stal-li se dělníku železniční vrchní stavby při jeho železniční dopravě na cestě z práce do bytu.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv I 758/31.)

Žalobce byl zaměstnán jako dělník na vrchní stavbě dráhy v Ch., odkudž denně dojížděl po ukončení práce do svého bydliště v Š. Dne 14. listopadu 1927 za žalobcovy jízdy vlakem do Š. srazily se vlaky a žalobce byl poraněn. Pro toto poranění byl žalobce až do konce března 1928 nezpůsobilý k práci a dostával až do 24. března 1928 od ředitelství státních drah léčební rentu, načež byl ze služby železniční správy propuštěn. Ježto se pak u žalobce znovu objevily poruchy zdraví, domáhal se na dráze náhrady škody, tvrdě, že jeho tělesné i duševní onemocnění bylo způsobeno železničním úrazem ze dne 14. listopadu 1927 a že jest v příčinné spojitosti s tímto úrazem, kterýžto úraz není však úrazem podnikovým, že jde při úrazu tom o příhodu v dopravě železnice a že jest žalovaná strana povinna nahraditi žalobci škodu podle zákona ze dne 5. března 1869 čís. 27 ř. zák. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Jest nesporno, že má žalobce jako dělník vrchní stavby železnice, náležející žalované straně, podle zákona ze dne 10. dubna 1919 čís. 207 Sb. z. a n. nárok na úrazové zaopatření proti dráze, byl-li žalobcův úraz úrazem podnikovým, a žalobce to připouští tvrdě, že mu byla ředitelstvím státních drah po určitý čas vyplácena léčební renta a že uplatňoval žalobou u rozhodčího soudu pro úrazové zaopatření železničních zřízenců svůj nárok na odškodné a že rozhodčí soud jeho žalobu zamítl. Jde o to, zda jest žalobcův úraz na dráze ze dne 14. listopadu 1927 pokládati za úraz podnikový. Žalobce tvrdí, že jel tehdy jako každodenně jako dělník vrchní stavby z práce do svého bydliště po ukončení denní práce. Podle čl. I. zákona ze dne 21. srpna 1917 čís. 363 ř. zák. jest úrazům, které se udály v provozu klásti na roveň i ony úrazy, které se udály na cestě z bytu do práce nebo z práce do bytu a jest tedy železniční úraz žalobce ze dne 14. listopadu

1927 pokládati za úraz v provozu (podnikový), poněvadž se stal žalobci na cestě z práce do bytu. Ježto žalobce, který jest podle čl. III. zák. ze dne 10. dubna 1919 čís. 207 sb. z. a n. a §§ 1 a 2 vládního nařízení ze dne 19. května 1919 čís. 272 sb. z. a n. pojištěn jako dělník na dráze a má proti podniku nárok na úrazové zaopatření, utrpěl úraz, který jest pokládati podle čl. I. zákona ze dne 21. srpna 1917 čís. 363 ř. zák. za úraz v provozu (podnikový), nepřísluší mu podle čl. XVII zák. ze dne 10. dubna 1919 čís. 207 sb. z. a n. nárok na odškodné podle zákona ze dne 5. března 1869 čís. 27 ř. zák. proti žalované straně (správě podniku), neboť žalobce neopírá žalobu o ustanovení §§ 46 a 47 dělnického úrazového pojišťovacího zákona. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v tom, že jest kvalifikace úrazu, který žalobce utrpěl, jako úrazu v provozu, mylná, že dne 14. listopadu 1927 jel vlakem čís. 4743 jako jiní cestující z Ch. do Š., že nejde o dělnický vlak, nýbrž o normální pravidelně jedoucí vlak osobní a že se tedy žalobce právem odvolává, uplatňuje nárok na náhradu škody, na zákon o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Jde o to, zda úraz, který žalobce utrpěl, jest či není úrazem podnikovým. Rozhodnutí o tom přísluší podle úrazového řádu zaopatření zaměstnanců čsl. státních drah (výnos mín. železnic ze dne 6. června 1919 čís. 18430) vydaného na základě zákona ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. zák. na rok 1888, zákona ze dne 10. dubna 1919 čís. 207 sb. z. a n. a vládní nařízení ze dne 19. května 1919 čís. 272 sb. z. a n. ředitelství státních drah, jemuž zaměstnanec, když utrpěl úraz, služebně podléhal, nálezem důchodového výboru. Jak spisy ředitelství státních drah, jemuž žalobce podléhal, jest prokázáno, uznal důchodový výbor tohoto ředitelství žalobcův úraz ze dne 14. listopadu 1927 za úraz dopravní a vyměřil mu léčební důchod. Když byl žalobce s dalšími nároky odmítnut, podal ve smyslu citovaných zákonů a nařízení u rozhodčího soudu pro úrazové zaopatření železničních zřízenců v Praze žalobu o přiznání úrazové renty, kteráž žaloba byla nálezem rozhodčího soudu ze dne 9. listopadu 1929 zamítnuta z důvodu, že nebylo příčinné souvislosti mezi úrazem a zjištěnou chorobou žalobce. Tím byla otázka, zda jde o úraz podnikový, rozřešena a není soud k řešení této otázky již povolán. Pak ale, jak ve čl. I. řádu úrazového zaopatření jest uvedeno, nemá žalobce, an mu příslušel nárok na zaopatření podle svrchu uvedených zákonů, a to zde bylo, nárok na zaopatření proti státní železniční správě ze zákona ze dne 5. března 1869 čís. 27 ř. zák. a ze dne 13. července 1902 čís. 147 ř. zák., ano nebylo ani tvrzeno, že šlo o případy §§ 46, 47 zákona ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. zák. na r. 1888. Není proto žalobní nárok opírající se o zákon o ručení železnic odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti výtce dovolatelově činěné pod dovolacím důvodem § 503 čís. 4 c. ř. s., že nejde o úraz v podniku, poněvadž se mu prý přihodil úraz, když použil jako každý jiný cestující osobního vlaku čís. 4743, nikoliv vlaku dělnického ke zpáteční jízdě z práce domů. Neboť řádný soud jest vázán rozhodnutím rozhodčího soudu v otázce, zda jde o úraz v podniku (srovnej rozhodnutí čís. 976, 3323, 4627, 7102 sb. n.

s.). V souzeném případě rozhodl otázku tu nejen důchodový výbor zřízený podle čl. II. a III. výnosu ministerstva železnic ze dne 6. června 1919 čís. 18.430 čís. 72 věstníku min. žel., nýbrž i rozhodčí soud (čl. IX. výnosu), třebaže se otázkou tou výslovně nezabýval. Neboť tím, že zamítнув žalobu pro nedostatek příčinné souvislosti mezi chorobou žalobce a úrazem, rozhodl ve věci samé, uznal, že jde o úraz v podniku, jinak by byl musil žalobu pro nepřislušnost rozhodčího soudu odmítnouti. Je-li tomu tak, není třeba se ani zabývati otázkou, zda úraz při této dopravě jest v příčinné souvislosti s provozem železničního podniku. Není proto neúplností řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), že nebyly připuštěny důkazy o druhu vlaku, v němž dovolatel zpáteční jízdu z práce konal. Neprávem tvrdí dovolatel, prováděje dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., že nárok ten mu přísluší, i když jde o úraz v podniku, a odvolává se na rozhodnutí čís. 3323 sb. n. s. Neboť tam bylo vysloveno, že § 46 úrazového zákona neplatí v případě úrazu uznaného rozhodčím soudem za úraz v podniku, přihodil-li se z příčin vnějších mimo podnik ležících, kde tedy podnikatel neručí za něj z toho důvodu, že je majitelem podniku, nýbrž z příčin jiných, které s provozem podniku nemají nic společného. V souzeném případě však neutrpěl žalobce úraz z příčin vnějších, mimo podnik ležících, neboť ku provozování železničního podniku patří doprava osob po železnici a úraz žalobcův se stal právě při jeho železniční dopravě na cestě z práce do bytu.

Čís. 11987.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Označení závodu jako »první« jest nekalou reklamou jen, je-li způsobilé oklamati a zjednati tím podniku na úkor soutěžitele přednost při soutěži.

Slovu »první« jest přikládati význam jen časový, jde-li o pohřební ústav a přicházejí-li v úvahu jen dva pohřební ústavy v určitém místě.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv I 954/31.)

Ve městě L. byly dva pohřební ústavy: žalobcův (firmy K.) a žalovaného Jana V-a, jenž užíval ve své firmě na návštěvní tabuli, na úmrtních oznámeních, plakátech a letáčích označení »první l-ský pohřební ústav Jana V-a v L.« Žalobou, o niž tu jde, domáhala se firma K. na Janu V-ovi, by byl uznán povinným, zdržeti se ve své firmě označování svého závodu jako »první«, tvrdíc, že užívání tohoto označení jest neoprávněné a neodpovídá pravdě, ježto žalovaný jest vlastníkem pohřebního ústavu teprve asi 12 let, kdy ho koupil od Václava O-a, kdežto žalobkyně jest majitelkou pohřebního ústavu již od roku 1893, že označení, jehož užívá žalovaný, nejen že neodpovídá pravdě, ježto pohřební ústav žalobkyně trvá o 25 let déle, nýbrž uvádí i obecnstvo v omyl, ježto u obecnstva připouští dvojí výklad, ve směru časovém a v kvalitním; ve směru časovém že se míní dodatkem »první« stáří firmy, s hlediska kvalitního uvádí v omyl, jako by šlo o podnik vynikající nad ostatní, že označení to jest tudíž podle čl. 26 obch. zák. nepřipustné a jeho užíváním že